

[Rytter.]

Familier. Der er, som Ministeren for særlige Anliggender oplyste, dræbt temmelig mange, her i København er der alene dræbt 43, og Ministeren opgav Tallet for hele Landet til 323.

Det er klart, at man ved de Drab maatte udvise stor Forsigtighed, men om man har udvist saa stor Forsigtighed, som man burde, ved jeg ikke. Man maa nemlig huske paa, at hver Gang man dræbte en Mand og det blev bekendtgjort, at han var dræbt som Stikker, gengældte Tyskerne det, i alt Fald til Slut, med at dræbe andre. Der blev sagt, at de vilde dræbe 5 Mand for 1, men saa vidt jeg ved, nøjedes de i de fleste Tilfælde med at dræbe to. Det var altsaa ikke blot de saakaldte Stikkere, der blev dræbt, men man maatte være forberedt paa, at hver Gang det skete, blev flere uskyldige danske Borgere, som overhovedet intet havde forbrudt, dræbt som Gengældelse. Derfor maatte man være forsigtig med disse Drab.

Jeg ved, og det ved den højtærede Minister ogsaa, at der her i Landet gaar 7—9 Personer rundt, som har været dødsdømt, men som ved en mærkværdig Tilfældighed ikke er blevet dræbt. Jeg selv kender Akterne fra een Sag, jeg har personlig talt med en anden af de Personer, og jeg har læst et Brev fra en tredie.

I den Sag, hvis Akter jeg kender, er Forholdet det, at hvis han var blevet dræbt, saaledes som der var blevet givet Ordre til af Frihedsbevægelsen — det vil sige af en lokal Forening —, havde det været et gement Hævmord, der havde fundet Sted. Derfor er der ingen Grund til i den Grad at falde over Professor Hartvig Frisch, fordi han om Stikkerdrabene generelt har brugt Ordet „Mord“, som vi tit alle gør det. I det Tilfælde, jeg omtalte, vilde det have været et gement Hævmord, fordi Manden havde taget, jeg tror 180 Kr.

I det andet Tilfælde, jeg kender, hvor jeg har talt med Manden selv, var der givet Ordre til, at han skulde dræbes. Der blev affyret en Mængde Kugler ind gennem hans Dør, og man troede selvfølgelig, at han var dræbt. Manden var ganske ude af sig selv, da han blev bragt ind paa et dansk Hospital, idet han følte sig overbevist om, at det var Gestapo, der havde forsøgt at skyde ham. Det var imidlertid den danske Mod-

standsbevægelse, der havde udført Handlingen efter Ordre, Ordre ikke fra den øverste Myndighed, ikke fra en enkelt Gruppe, men fra en enkelt inden for Gruppen. Den paagældende Mand blev sat fast den 5. Maj 1945 og behandlet, som man den Dag behandlede Folk, hvilket efter min Mening altid vil staa som en Skamplet paa Danmark. Han var imidlertid ganske uskyldig og er i Dag i Københavns Politis Tjeneste.

Jeg har læst et Brev fra en tredie, som rørende skrev: Hvis jeg var blevet dræbt, havde jeg i Dag været anset som en Stikker, og min Familie havde staaet hjælpeløs.

I disse Tilfælde drejede det sig altsaa om Personer, som kan afhøres og give Oplysninger, fordi de lever, men de Personer, vi her taler om, er døde, de kan ikke selv forsvare sig, det bedste Vidnesbyrd savnes.

Jeg ved ikke, om man har afhørt de Folk — disse 7-9 Personer, som jeg før har omtalt her i Tinget, og som jeg har givet Ministeriet Oplysninger om —, for hvis man har det, kunde man faa en god Vejledning om, paa hvilket Grundlag man har dømt Folk til Døden. Vi læste i Besættelsestiden — og jeg for mit Vedkommende var, naiv som jeg er, tilfreds hermed —, at Navnene paa dem, der bar Ansvar for det, der da skete, vilde komme frem, og naar vi hørte dem, vilde hele den danske Offentlighed være tilfredsstillet. Beviserne for, hvorfor de paagældende var blevet dræbt, vilde blive fremlagt og alt for saa vidt blive oplyst. Men hvordan det er gaaet, kommer jeg ind paa i det følgende.

Den højtærede Minister for særlige Anliggendes Fremstilling var, om jeg saa maa sige, et godt advokatorisk Indlæg i Ministerens egen Sag. Men jeg synes, det paa visse Punkter kommer i Strid med de Principper, som i alt Fald jeg hylder, og derfor bliver det nødvendigt for mig — jeg troede ikke, det vilde blive det i den Grad, som det nu bliver efter den højtærede Ministers Udvikling — at gaa ind paa et Par Enkelttilfælde. Jeg kender flere, men jeg vil tage to Tilfælde, som jeg kender særlig godt.

Det første er den Sag, som jeg tror man i Ministeriet kalder Frederikssundsagen. En ung Forvalter, Munk Jensen, blev den 6. April 1945 skudt. I Modsætning til, hvad der ellers plejede at ske, blev dette ikke bekendtgjort gennem Radioen, hverken gen-